

„Příběh z oslnivého světa nabitého hvězdami,
který je i přesto plný nefalšovaných emocí.“

BETH O'LEARY,
autorka bestselleru *Spolubydlíci*

Malibu v plamenech

Taylor
Jenkins Reid

VÍTĚZ PRESTÍŽNÍ CENY ČTENÁŘŮ

goodreads
CHOICE
2021

Malibu v plamenech

Copyright © 2021 by Rabbit Reid, Inc.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Dana Křepelová, 2022

Cover © Henry Petrides, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1942-6 (pdf)

Malibu v plamenech

Taylor
Jenkins Reid

Malibu zachvátil oheň.

To se tu zkrátka čas od času stává.

Nížiny na Středozápadě ovládají tornáda. Na jihu USA se vzdouvají povodně. Hurikány bouří v Mexickém zálivu.

A Kalifornie hoří.

Požáry místní krajinu často sužovaly už kolem roku 500 př. n. l., kdy ji osídlili Čumašové. Požár ji zachvátil i počátkem 18. století, kdy území zabrali Španělé. Zuřil zde také 4. prosince 1903, kdy kus země, jemuž se nyní říká Malibu, vlastnili Frederick a May Rindgeovi. Plameny pohltily na třicet mil pobřeží a spálily jejich viktoriánský dům na pláži.

Oheň Malibu postihl v roce 1917 a v roce 1929, hned po tom, co sem dorazily první filmové hvězdy. Začalo tu hořet i v letech 1956 a 1958, kdy se na pobřeží začali trousit surfaři na dlouhých prknech a holky v bikinách. Požár zažily i letopočty 1970 a 1978, po tom, co se v kašonech usadili hipíci.

Hořelo tu v roce 1982, v roce 1985, pak v letech 1993 a 1996 a znovu 2003, 2007 a 2018. A menší požáry se vyskytly i v letech mezi tím.

Protože hořet je pro Malibu přirozené.

U hranic dnešního Malibu stojí cedule, na které se píše: MALIBU, 27 MIL NÁDHERNÝCH VÝHLEDŮ. Správní oblast Malibu, roztažená na úzkém pruhu pobřeží v délce skoro třiceti mil, je vmáčknutá mezi oceán a vysoké kopce a rozdělená dvouproutou dálnicí, takzvanou Pacifickou pobřežní, zkráceně PCH.

Na západ od dálnice se táhnou nekonečné pláže, omývané křišťálově modrými vlnami Pacifiku. Na mnoha místech podél pobřeží se hned u dálnice tísní úzké a vysoké domky, které spolu soupeří o výhled. Pobřeží je rozeklané a kamenité, vlny prudké a průzračné. Vzduch je cítit čerstvou mořskou vodou.

Přímo na východ od dálnice se zdvihají rozsáhlé vyprahlé kopce. Dominují horizontu v popelavě zelených a okrových barvách keřů, divokých stromů a pichlavého podrostu.

Krajina jako troud. Křesadlo. Vánkem požehnaná i prokletá.

Kopci a údolími se prohánějí Svatoanenské větry z vnitrozemí, silné a horké. Legendy jim přisuzují zkázonosnou úlohu, rozsévají prý neštěstí a chaos, ale ve skutečnosti fungují spíše jako katalyzátor.

Stačí jiskřička na suchém pouštním dřevě a hned je tu divoký požár, napájený sytě oranžovými a červenými plameny. Pohlcuje krajinu a vydechuje těžký černý kouř, který zastře oblohu a v širokém okolí zastíní slunce. Popel se k zemi snáší jako sníh.

Stanoviště zvěře – keře, polokeře a stromy – i lidská obydlí – chatky a bungalovy, ranče, vinice a usedlosti – zmizí v oblaku dýmu a zůstane po nich jen země spálená na uhel.

V tomto koloběhu se však krajina znovu omladí, brzy je připravená nechat vyrůst něco nového.

Zkáza. A obnova, jež povstává z popela. To je příběh ohně.

Požár v Malibu v roce 1983 nezačal ve vyschlých kopcích, ale na pobřeží.

Vypukl v sobotu 27. srpna na adrese Cliffside Drive 28150 – v domě Niny Rivové – během jednoho z nejproslulejších večírků v celé historii Los Angeles.

Každoroční mejdan se ošklivě vymkl kontrole někdy kolem půlnoci.

Do sedmé hodiny ranní pohltily celé pobřeží Malibu plameny.
Protože stejně jako je pro Malibu přirozené hořet, pro jednoho
konkrétního člověka je přirozené oheň založit a jít si po svém.

Sobota, 27. srpna 1983

ČÁST PRVNÍ

Od 7:00 do 19:00

7:00

Nina Rivová se probudila, aniž otevřela oči.

Vědomí se do ní vkrádalo pomalu, jako by jí chtělo jemně oznámit, že už je ráno. Ležela na posteli a snila o tom, že má pod hrudníkem surfové prkno, pak jí ale začala docházet realita – za pouhých dvanáct hodin se k ní domů nahrnou stovky lidí. A jak přicházela k sobě, znovu si uvědomila, že každý jeden z nich bude vědět o jejím ponížení.

V duchu bědovala nad celou tou zatracenou situací, aniž se podívala škvírkou mezi závěsy svých řas.

Kdyby dobře poslouchala, slyšela by, jak se v dálce, dole pod útesem, tříští vlny oceánu.

Vždycky si představovala, že si jednou koupí takový ten dům na Old Malibu Road. V podobném se sourozenci vyrůstala. Ošuntělý bungalov na pláži kousek od dálnice, postavený na kůlech a natažený až nad mořskou hladinu. Ráda vzpomínala na pěnu, která jim stříkala do oken, na napůl shnilé dřevo a rezavějící kov, které společnými silami držely podlahu pod jejíma nohama. Chtěla stát na verandě a pozorovat příliv, slyšet, jak se pod ní s burácením rozbíjejí vlny.

Ale Brandon chtěl žít nahoře na útesu.

Šel tedy a koupil jim toto sídlo ze skla a betonu na odlehlém místě útesu Point Dume, dvacet metrů nad pobřežím, odkud k tříštícím se vlnám vede strmá pěšina po kamenech a provizorních schodech.

Nina se snažila zaslechnout zvuk vody, oči však neotevřela. Proč by taky měla? Nebylo tu nic, na co by se chtěla dívat.

Brandon s ní v posteli nebyl. Nebyl ani v domě. Brandon nebyl dokonce ani v Malibu. Byl v hotelu v Beverly Hills, v tom

s růžovou štukovou fasádou a zelenými palmami kolem. Vzhledem k časné ranní hodině se teď podle všeho ve spánku tulil ke Carrie Sotoové. Až se probudí, nejspíš zvedne tu svoji tlapu, odhrne jí vlasy stranou a políbí ji na krk. A pak se ti dva nejspíš začnou balit na US Open.

Grr.

Nina neměla Carrie Sotoové za zlé, že jí ukradla manžela, protože manželé se krást nedají. Carrie Sotoová nebyla zlodějka, to Brandon Randall byl zrádce.

To jen kvůli němu je teď Nina na titulní stránce časopisu *NOW THIS* z 22. srpna, s podtitulkem: NININO ZLOMENÉ SRDCE: JAK POLOVINA ZLATÉHO PÁRU AMERIKY ZŮSTALA NA OCET.

Celý článek se věnoval faktu, že ji její manžel, profesionální tenista, veřejně opustil kvůli milence, profesionální tenistce.

Na té fotce z titulní stránky to Nině naštěstí slušelo. Vytáhli jeden ze snímků v plavkách, které letos nafotila na Maledivách. Měla na sobě fuchsiové bikiny s vykrojenými nohavičkami. Tmavě hnědé oči a husté obočí lemované dlouhými hnědými vlasy prosvětlenými sluncem, jež díky vlnám v pozadí nabraly mírně namodralý tón. A pak tu samozřejmě byly její slavné rty, dolní smyslně plný, horní o poznání užší – Rivovic rty, jak se jim začalo říkat, když je proslavil jejich otec Mick.

Na původním snímku drží Nina ještě surfové prkno, 188 cm dlouhé, žluto-bílé, od značky Tom & Country, to však na titulní stránce ořízli. Na podobné zásahy byla dávno zvyklá.

Uvnitř časopisu byla Nina vyfocená o tři týdny dříve na parkovšti před supermarketem Ralphs. Má na sobě bílé bikiny, přes které si přehodila letní květované šaty. Kouří virginky slim a nese balení šesti plechovek limonády Tab. Kdybyste se podívali blíž, poznali byste, že brečela.

Vedle toho dali fotku jejího táty z poloviny šedesátých let. Je vysoký, tmavý a pohledný, na sobě má šortky na plavání, havajskou košili a sandály. Stál tehdy před Trancas Market, kouřil marlborky

a v ruce držel tašku s nákupem. Oba snímky doprovází titulek: JABLO NEPADÁ DALEKO OD STROMU.

Vyobrazili Ninu jako zhrzenou manželku slavného muže z titulní stránky a dceru dalšího slavného muže z článku uvnitř. Při tom pomýšlení pokaždé jen vztekle zatínala zuby.

Konečně otevřela oči a podívala se nad sebe, na strop. Vstala z postele, nahá, až na kalhotky stejného tvaru, jako mají ty biki-ny v časopise. Po betonových schodech sešla do vykachlíkované kuchyně, otevřela posuvné dveře, jimiž bylo vidět na dvorek za domem, a vstoupila na terasu.

Zastavila se a vdechovala slaný vzduch.

Ještě nebylo horko: od moře vanul větrík, který slídí po všech přímořských městech. Nina ho cítila na ramenou, když kráčela po dokonale zastřiženém trávníku, kde mezi prsty na nohou cítila tuhé okraje stébel. Šla dál, až k hraně útesu.

Zadívala se k horizontu. Oceán byl modrý jako inkoust. Slunce se na obloze usadilo už asi před hodinou. Racci pronikavě křičeli, zatímco se střemhlav snášeli k hladině a zase stoupali vzhůru.

Nina viděla, že vlny jsou příznivé, průzračný příboj se valil k pláži Little Dume. Pozorovala sled vln, jež odplynuly, aniž by se na nich někdo svezl. Připadalo jí to jako tragédie, promarněná příležitost. Všechny ty vlny se tam jen tříští jedna o druhou, není nikoho, kdo by si je podmanil.

Ona to udělá.

Nechá se zahojit oceánem tak, jak to jeho energie vždycky uměla.

I když se ocitla v domě, který by si sama nikdy nevybrala, i když ji opustil muž, u něhož si vlastně už ani nemůže vzpomenout, proč si ho brala, Pacifik patří jí. Doma byla v Malibu.

Brandon nikdy nepochopil, že blaženost ze života v Malibu nespočívá v existenci plné luxusu, ale v nespoutané přírodě.

Malibu Ninina dětství bylo spíše vesnicí než městem, zvlněné kopce byly plné vyšlapaných pěšin a skromných příbytků.

V rodném domě měla nejraději, jak se mravencům vždycky povedlo najít si cestičku do kredenců v kuchyni. Nebo to, jak se vám občas pelikán vykadil přímo na verandu. Podél nepevných silnic ležely hromádky koňského trusu, ponechané tam sousedy, kteří se v sedlech vydali na trh.

Nina na tomto kousku pobřeží žila celý život. Měnilo se, ale ona chápala, že s tím nic neudělá. Viděla, jak místo skromných rančů vyrostly středostavovské satelity. Okolí se stalo krajinou předimenzovaných vil v těsném sousedství pláže. Ale se zdejšími nádhernými výhledy bylo stejně jen otázkou času, než místo zamoří nechutně bohatí.

Ninu překvapilo jen to, že se za jednoho takového provdala. Kousek tohoto světa teď vlastní, pomyslela si, ať se jí to líbí, nebo ne.

Za malou chvíli se Nina otočí a vrátí se do domu. Oblékne si plavky, sejde po straně útesu a z kůlny, kterou má dole na písku, vytáhne prkno.

Ale zatím, v těchto vteřinách, myslela jen na dnešní večírek a na to, že bude nucena stanout tváří v tvář lidem, kteří vědí, že ji manžel opustil. Nepohnula se. Ještě nebyla připravená z tohoto místa odejít.

Místo toho Nina Rivová dál setrvala na okraji útesu, o který nikdy nestála, dívala se na vodu, k níž chtěla být blíž, a poprvé ve svém tichém životě z plných plic zařvala do větru.

„Nikam nechod.“ Jay Riva vystoupil z džípu CJ8, přeskočil půlmetrovou branku, přešel po příjezdové cestě vysypané šterkem a zaklepal na dveře domu své starší sestry.

Bez odpovědi.

„Nino!“ zavolal. „Jsi vzhůru?“

Rodinná podoba nemohla nikomu uniknout. Byl štíhlý a vysoký stejně jako ona, ale víc obalený svaly, žádné párátka. Díky hnědým očím, dlouhým řasám a krátkým rozčuchaným hnědým vlasům byl oním typem pohledného muže, jenž kolem sebe šíří atmosféru privilegovanosti. V surfařských šortkách, vyšisovaném tričku, slunečních brýlích a žabkách vypadal přesně jako to, čím ve skutečnosti i byl: závodní surfař.

Zaklepal znovu, trochu hlasitěji. Stále nic.

Byl v pokušení bušit do těch dveří tak dlouho, dokud Nina nevstane, protože věděl, že nakonec otevřít přijde. Ale teď se k ní nechtěl chovat jako kretén. Místo toho se otočil, nasadil si Wayfarers zpátky na nos a vrátil se k džípu.

„Tak dneska asi zůstaneme bez společnosti,“ pokrčil rameny.

„Měli bychom ji probudit,“ řekla Kit. „Na těchhle vlnách by se projet chtěla.“

Maličká Kit. Jay nastartoval a začal se opatrně otáčet, aby mu nespadla prkna vzadu na korbě. „Ona kouká na stejnou předpověď počasí jako my,“ zavrtěl hlavou. „O tom vlnobití moc dobře ví. Dokáže se o sebe postarat sama.“

Zauvažovala nad tím a podívala se z okna ven. Tedy přesněji: Podívala se do místa, kde by bylo okno, kdyby jejich auto mělo střechu.

Kit byla štíhlá, drobná a dobře stavěná, samá šlachy a opálená kůže. Pevná. Měla dlouhé hnědé vlasy, zesvětlené sluníčkem

i pravidelným máčením v citronové šťávě, pihy na nose a růžových tvářích, zelené oči a plné rty. Vypadala jako drobnější verze své sestry, ale bez její elegance a uvolněnosti. Krásná, ale možná trochu divná. Divná, ale možná krásná.

„Bojím se, aby nebyla v depresi,“ řekla Kit nakonec. „Potřebuje se z toho baráku dostat ven.“

„Není v depresi,“ opáčil Jay, když přijížděli na křižovatku, kde se ulice napojovala na Pacifickou dálnici, podíval se doleva, pak doprava a snažil se zabočení správně načasovat. „Prostě dostala kopačky, nic víc.“

Kit protočila oči.

„Když jsme se rozešli s Ashley...“, pokračoval Jay, zatímco už letěli na sever, po pravé ruce úpatí kopců a po levé širošířý, průzračně modrý oceán, „taky mě to nejdřív sebralo, ale pak jsem to rozhodil. A úplně stejně to brzy rozhodí i Nina. Tak to prostě se vztahy bývá.“ Vítr foukal tak silně, že Jay musel křičet.

Jay už zjevně zapomněl, že když se s ním Ashley rozešla, byl z toho tak mimo, že si bezmála dva týdny úplně odmítal připustit krutou realitu. Ale Kit mu nic připomínat nebude, nechce totiž riskovat, že se začnou bavit o jejím milostném životě. Ve dvaceti Kit ještě nikoho nepolíbila. A tato skutečnost v ní hlodala každý den a v každém okamžiku, někdy bolestněji než jindy. Když došlo na lásku, bratr s ní mluvil, jako by byla malá. A když s ní tak mluvil, ona pokaždé cítila, že rudne – hanbou stejně jako vzteky.

Auto dojíždělo na červenou a Jay zpomalil. „Jen říkám, že by jí teď nejvíc prospělo, kdyby šla do vody,“ prolomila krátké mlčení Kit.

„Bude v pohodě,“ trval na svém. Na křižovatce nepanoval žádný provoz, a tak šlápl na plyn a projel ji, ačkoli se světla ještě nezměnila.

„Stejně jsem Brandona nikdy neměla ráda,“ řekla Kit.

„Ale měla,“ řekl Jay a koutkem oka se na sebe podívali. Měl pravdu. Měla. Fakt hodně. Všichni ho měli rádi.

Auto nabíralo rychlost, vítr burácel a ani jeden z nich už nepromluvil, dokud Jay neudělal otočku do protisměru a nezaparkoval

u krajnice na County Line, rozlehlé písčíně poblíž nejsevernějšího cípu Malibu, kde se surfaři vznášejí na vlnách po celý rok.

Vlny z jihozápadu se v příboji právě lámou do tunelu, kterým se už dá projet. A když se Jayovi s Kit bude chtít, můžou se v nich i trochu předvést.

Jay dvakrát stanul na stupních vítězů na mistrovství USA v surfování, jednou byl třetí, a jednou dokonce první. Během let se třikrát ocitl na titulní stránce prestižního magazínu *Surfer*. Sponzorovala ho značka O'Neil. Od RogueSticks dostal nabídku, aby se podílel na návrhu speciálně tvarovaných krátkých prken značky Riva. Do série profesionálních závodů Triple Crown, Trojitá koruna, která se letos odehraje úplně poprvé, vstoupí jako favorit.

Jay věděl, že je skvělý, ale stejně dobře věděl, že pozornost přitahuje i díky tomu, kdo je jeho otec. Někdy bylo těžké rozlišit, kde jeden končí a druhý začíná. Stín Micka Rivy nemilosrdně pronásledoval každé z jeho dětí.

„Jdeme těm zoufalcům ukázat, jak se to dělá?“ zeptal se Jay.

Kit přikývla a uličnický se usmála. Jeho arogance jí uměla pořádně hnout žlučí, ale zároveň ji i bavila. Část veřejnosti Jaye považovala za nejpozoruhodnějšího mladého surfaře mimo Havajské ostrovy, ale pro Kit to byl jen starší brácha, jehož surfařské triky se pomalu začínaly okoukávat.

„Jo, jdeme na to,“ řekla.

Malý chlapec s jemnými rysy a neoprenem staženým do pasu si Jaye a Kit všiml, právě když vysedávali z auta. Seth Whittles. Vlasy měl mokré, ulíznuté dozadu. Ručnícem si otíral obličej.

„Čau kámo, říkal jsem si, jestli tě tady náhodou dneska ráno neuvidím,“ řekl Jayovi, když k němu došel. „Tunely jsou teď přímo ukázkový.“

„Jasný, jasný,“ přikyvoval Jay.

Seth byl o rok mladší než Jay, ve škole byl ročník pod ním. Teď jako dospělí se pohybovali ve stejných kruzích, surfovali na stejných hřebenech. Jay měl pocit, že to Seth bere skoro jako vítězství.

„Dneska večer pěkně zapaříme,“ ušklíbl se Seth. Zněl trochu chvástavě a Kit okamžitě došlo, že si ověřuje, jestli je zvaný. Zachytila jeho pohled a Seth se na ni usmál, jako by si až nyní uvědomil, že taky existuje.

„Čau,“ řekl.

„Čau.“

„Jo, kámo, pařba bude,“ ubezpečil ho Jay. „U Niny na Point Dume, stejně jako vloni.“

„Paráda, paráda,“ švitořil Seth a po očku dál sledoval Kit.

Oba mladí muži ještě chvíli pokračovali v rozhovoru. Kit mezitím vytáhla zezadu prkna, obě navoskovala a začala je táhnout k vodě. Jay ji dohnal a vzal jí to svoje z ruky.

„Takže Seth dneska večer taky dorazí,“ informoval ji.

„To mi došlo,“ řekla Kit a uvazovala si lanko ke kotníku.

„Dost... si tě prohlížel,“ nadhodil Jay. Ještě nikdy nikoho neviděl, že by si Kit takhle měřil. Ninu, jasně, té se to dělo pořád. Ale Kit ne.

Jay se znovu podíval na mladší sestru, jako by ji viděl poprvé. To teď jako byla sexy nebo co? Nedokázal tu otázku položit ani sám sobě.

„To je fuk,“ odsekla Kit.

„Je to dobrej kluk, ale je divný, když někdo takhle přímo přede mnou okukuje mou mladší ségru,“ řekl Jay.

„Jayi, je mi už dvacet,“ připomněla mu Kit.

Jay se zamračil. „Ještě pořád dvacet.“

„Tak dobře, radši bych chtěla než se olizovat se Sethem Whittlesem, jestli tě to uklidní,“ řekla Kit, zdvihla bojovně bradu a sevřela prkno ještě pevněji. „Můžeš klidně spát.“

Seth vypadá docela dobře, říkal si Jay. A je to hodný kluk. Vždycky se do nějaký holky zamiloval, bral ji na večere a takový ty kraviny. Kit by mohla dopadnout mnohem hůř. Někdy ji fakt nechápal.

„Jdeme?“ řekla Kit.

Jay přikývl. „Jdeme.“

Oba vyrazili do vln, jako už bezpočtukrát předtím – položili se na prkna a pádlovali na moře bok po boku.

Na vlnu už čekalo několik dalších lidí. Hned bylo vidět, že Jay mezi nimi zaujímá výsadní postavení, když se dostal za příboj a kluci si všimli, že se k nim blíží. Řada se roztáhla a udělala jim místo.

Jay s Kit naskočili na hřeben vlny.

Hud Riva, na rozdíl od svých vysokých a šlachovitých sourozenců malý a podsaditý a taky celé léto spálený od sluníčka, zatímco ostatní byli dozlatova opálení, byl z nich všech nejchytřejší. Příliš chytrý, aby nechápal skutečné důsledky toho, co právě provádí.

Pár mil jižně od dálnice, v nablýskaném hliníkovém karavanu Airstream, nelegálně zaparkovaném na pláži Zuma, si to rozdával s bratrovou bývalkou Ashley.

I když on sám by to takhle neformuloval. Pro něj to bylo milování. V tom všem, v každém nádechu, bylo až příliš mnoho srdce, aby to mohlo být cokoli lacinějšího než ryzí láska.

Hud miloval Ashleyin dolíček na bradě, zlatavě zelené oči a vlasy zlatovlásky. Miloval, jak nedokázala vyslovit antropologie, jak se ho pokaždé ptala, jak se mají Nina a Kit, a že jejím nejoblíbenějším filmem byla *Vojín Benjaminová*.

Miloval, že má jeden křivý zub, který byl vidět, jen když se smála. Jakmile postřehla, že se na něj Hud dívá, stydlivě si přikryla ústa rukou a smála se ještě víc. I to na ní miloval.

V takových chvílích ho Ashley zpravidla plácla přes ruku a namo se na něj zlobila. „Nech toho, teď je mi kvůli tobě trapně,“ říkala s jiskřičkami v očích. Když to udělala, věděl, že ho má taky ráda.

Ashley mu často říkala, že miluje jeho široká ramena a dlouhé řasy. Milovala, jak se vždycky stará o svoji rodinu. Obdivovala, jaký má talent – přes objektiv jeho fotoaparátu vypadalo všechno mnohem krásnější, než jak by to dokázala vidět sama. Obdivovala, že se pouští do stejných nebezpečných vod jako surfaři, a navíc při plavání nebo balancování na lyžích drží kdovíjak těžký foťák, že je schopný zachytit v dokonalém světle a pohybu to, co Jay provádí na prkně.

Ashley měla za to, že to je mnohem obdivuhodnější výkon. Nakonec to přece nebyl jen Jay, kdo se třikrát během tří let objevil na titulních stránkách *Surferu*, povedlo se to i Hudovi. Všechny slavné snímky Jaye pořídil Hud. Jak se láme vlna, jak prkno projíždí vodou, mořskou pěnou, horizontem...

Jay je možná ten, kdo umí vlnu sjet, ale Hud zase ten, díky komu to vypadá nádherně. Jméno Hudson Riva nechybělo ani v jednom z těch tří čísel časopisu. Ashley věřila, že Jay potřeboval Huda stejnou měrou, jako Hud potřeboval Jaye.

A právě proto Ashley při pohledu na Huda Rivu viděla tichého muže, jenž nepotřeboval poutat pozornost ani přijímat pocty. Viděla muže, jehož práce mluvila sama za sebe. Muže, ne chlapce.

Hud se díky tomu, díky ní, cítil mužem víc než kdykoli předtím.

Hud zrychlil a Ashley dýchala stále přerývaněji. Její tělo znal, věděl, co potřebuje. Tohle nedělal poprvé, podruhé nebo podesáté.

Když bylo po všem, přitáhla si ho k sobě, aby si lehl vedle ní. Uvnitř bylo na padnutí – všechna okna a dveře zavřeli dřív, než se vůbec políbili, ze strachu, že by je někdo viděl nebo slyšel nebo snad i vycítil, co tady spolu dělají. Ashley se posadila, otevřela okno blízko postele na větračku a pustila dovnitř vánek. Slaný vzduch během pár chvil vytáhl všechnu vlhkost.

Slyšeli z pláže rodiny a pubertáky, vlny hrnouce se na písek, ostrý hvizd plavčíka z nejbližší strážné věže. V Malibu mělo hodně pláží omezený vstup, ale Zuma – široký pruh jemného písku a otevřeného pobřeží hned u dálnice – byla pro všechny. V den jako tento přitáhla rodiny z celého Los Angeles, všichni se snažili vymáčknout z letních prázdnin poslední nezapomenutelný den.

„Hej ty,“ řekla Ashley jemně se stydlivým úsměvem.

„Hej ty,“ zopakoval Hud okouzleně.

Vzal do ruky prsty její levé ruky a hrál si s nimi, proplétal prsty mezi ty její.

Mohl by se s ní oženit. Něco takového ještě k nikomu necítil, ale k ní ano. Měl pocit, že o tom věděl už od chvíle, kdy se narodil, i když to nedávalo smysl.

Hud byl připravený vydat se Ashley beze zbytku, dát jí všechno, co měl, všechno, co by jí mohl dát – svatbu snů, dětí, kolik jen bude chtít. Oddat se milované ženě. Co na tom bylo těžkého? Jemu to připadalo přirozené.

Hudovi sice bylo teprve třiačacet, měl však pocit, že je připravený stát se manželem, mít rodinu, budovat s Ashley společný život.

Jen musel přijít na způsob, jak to oznámit Jayovi.

„Takže... dnes večer,“ řekla Ashley, když vstávala, aby se oblékla. Natáhla si žlutý spodek od bikin a hodila na sebe bílé tričko s modro-zlatým nápisem UCLA přes prsa.

„Počkej.“ Hud se posadil a málem se praštil do hlavy o strop. Měl na sobě kraťasy z tmavě modrého manšestru, ale žádné tričko. Na nohou mu ulpěl písek. Písek na nohou měl vlastně pořád, s bratrem a sestrami tak vyrůstali. Písek na nohou, u nich doma na podlaze, v autě, taškách a odtocích ze sprchy. „Sundej si to tričko. Prosím,“ řekl Hud, zatímco se natahoval pro jeden z foťáků.

Ashley protočila oči, ale oba věděli, že to udělá.

Sňal krytku a podíval se přímo na ni. „Ty jsi umělecké dílo.“

Ashley znovu obrátila oči v sloup. „Ty máš zase řeči...“

Hud se usmál. „Jo, zní to otřepaně, ale přísahám, že jsem to jiné ženě na téhle planetě ještě nikdy neřekl.“ Mluvil pravdu.

Ashley překřížila ruce před hrudníkem, chytila spodní lem a přetáhla si triko přes hlavu, dlouhé vlasy barvy písku jí padaly dolů po zádech a ramenou. Zatímco prováděla jednotlivé pohyby, Hud jen mačkal spoušť, čímž ji zachytil ve všech fázích svlékání.

Věděla, že to na fotkách bude vypadat nádherně. Jak cvakal, uvolňovala se, rozkvétala při představě, že se na ni dívá. Rukama pomalu sjela k bikinám a rozvázala šňůrky, které je držely. Během tří rychlých cvaknutí fotoaparátu byly dole.

Hud na zlomek vteřiny strnul, uchvácený její iniciativou a ochotou být před jeho objektivem více nahý, než po ní kdy chtěl. Pak pokračoval dál a fotil ji znovu a znovu. Sedla si na postel a překřížila nohy. Přibližoval se k ní.

„Foť dál, nepřestávej,“ řekla. „Foť to, dokud neskončíme.“ A pak mu stáhla kraťasy, nechala je spadnout na zem a vzala si ho do pusy. A on fotil dál, dokud neskončili, dokud k němu nevzhledla se slovy: „Ty fotky jsou jenom pro tebe. Musíš si je vyvolat sám, dobře? Ale teď je už budeš mít navěky. Protože tě miluju.“

Stále na ni hleděl celý překvapený. Snoubilo se v ní tolik neuvěřitelných věcí. Měla dost sebevědomí na to, aby uměla být takhle zranitelná. Byla velkorysá, ale nikdy se nenechala úplně unést. V její přítomnosti se vždy cítil klidný, dokonce i v chvílích, kdy ho vzrušovala.

Ashley vstala, natáhla si spodek bikin a se stejnou rozhodností si oblékla i tričko. „Takže, jak jsem říkala s tou párty dneska večer...“, vzhledla k Hudovi, aby odhadla, jak bude reagovat. „Myslím, že bych tam chodit neměla.“

„Myslel jsem si, že jsme se rozhodli...“, začal Hud, ale Ashley ho přerušila.

„Tvoje rodina má teď problémů dost.“ Začala strkat nohy do sandálů. „Nemyslíš?“

„To mluvíš o Nině?“ řekl Hud a šel za Ashley ke dveřím. „Nina bude v pohodě. Myslíš, že si nemusela projít ničím těžším?“

„To jenom potvrzuje to, co říkám,“ řekla Ashley cestou ze schůdků karavanu. Pod nohama ucítila písek a v očích slunce. Hud byl krok za ní. „Nechci žádnou scénu. Tvoje rodina...“

„Přitahuje velkou pozornost?“ pomohl jí Hud.

„Přesně. A já nechci Nině přidělovat další starosti.“

Brala na jeho sestru ohledy, ačkoli se s ní setkala jen párkrát. Přesně to na ní Hudovi od samého začátku přišlo naprosto okouzlující.

„Já vím, ale... musíme jim to říct,“ řekl Hud a přitáhl si Ashley k sobě. Dal jí ruce kolem ramen a přiložil čelo na to její. Políbil ji

do vlasů. Voněla po opalovacím oleji – po kokosech a banánech. „Musíme to říct Jayovi,“ upřesnil.

„Já vím,“ hlesla Ashley. Položila si hlavu na Hudův hrudník. „Jen nechci být taková.“

„Jaká taková?“

„Taková mrcha, víš? Ta, která stojí mezi dvěma bratry.“

„Hele,“ řekl Hud. „To já jsem se do tebe zamiloval, ne ty do mě. A byla to ta nejlepši věc, co jsem kdy udělal.“

Někdy si s námi osud pěkně zahrává. Tak se na to díval. Vlastně si tímhle způsobem vykládal hodně věcí, které se mu v životě staly. Ať už ho – nebo všechny lidi – vedla jakákoli ruka prozřetelnosti, nebylo možné, aby se to obešlo bez chybiček.

Někdy dívku nejdřív potká ten nesprávný bratr, to není žádná věda. Hud a Ashley... prostě jen poopravili osud.

„Vždyť ani nedává smysl, že jsem byla s Jayem,“ řekla Ashley, když se od něj odtáhla, ale ruce s ním nechala propletené.

„Přesně to jsem si myslel, když jsem tě poprvé potkal,“ řekl Hud. „Hlavou mi proběhlo: Ta holka k Jayovi nepatří.“

„Myslel sis, že patřím k tobě?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, pro mě jsi až moc dobrá.“

„No, alespoň si to uvědomuješ.“

Ashley se od něj tentokrát odtáhla ještě dál, podpatky se zabořila do písku a dovolila, aby ji před pádem chránilo jen to, že ji Hud drží. Nechal ji, aby tam tak chvílku visela, a pak si ji znovu přitáhl.

„Měla bys dneska večer přijít,“ naléhal. „Řekneme to Jayovi a všechno dobře dopadne.“

Měli mezi sebou nevyslovenou domluvu, že to, co „řeknou“ Jayovi, bude lež. Polopravda.

Řeknou, že jsou teď spolu. Pro sebe si však nechají, že spolu začali spát jednoho večera před šesti měsíci po náhodném setkání na promenádě Venice Boardwalk. V době, kdy spolu Ashley a Jay ještě chodili.

Ashley na sobě měla džínovou bundu oblečenou přes korálově červené šaty, které se jí ve větru vzdouvaly. Hud byl v bílých šortkách a modré propínací košili, na nohou staré mokasíny.

Když se míjeli před obchodem pro turisty, kde se prodávala tílka s otřepanými slogany a levné brýle, už měli oba se svými partičkami pořádně upito.

Zastavili se, aby se pozdravili, kamarádům řekli, že je za chvíli dohoní. Ta „chvilka“ se ale stále protahovala, až si uvědomili, že kamarádi už jsou kdovíkdě.

Začali se pomalu procházet po promenádě, nakoukli do několika obchodů a barů, dál si povíдали. Hud si vyzkoušel slaměný kovbojský klobouk a Ashley se tomu smála. Ashley z legrace popadla laso Wonder Woman a předstírala, že ho roztáčí. A Hud podle toho, jak se na něj usmívala, poznal, že se z toho večera klube něco většího, než oba původně zamýšleli.

O pár hodin a spoustu skleníček později se spolu vměstnali do kabinky jednoho baru jménem Šílení psi. Ashley Hudovi zašeptala do ucha: „Vždycky jsem tě chtěla. Vždycky jsem víc chtěla tebe.“ *Vždycky víc chtěla jeho.*

Jen co to vyslovila, políbil ji, popadl kolem pasu, zvedl nahoru a opřel o stěnu. Voněla jako květina, kterou nedokázal pojmenovat. Zabořil jí prsty do vlasů, připadaly mu neskutečně jemné a hebké. Nikdo v něm ještě neprobudil tak krásný pocit jak ona, když se k němu toho večera tiskla.

Když bylo po všem, cítili se rozjaření, naplnění a lehoučcí jako pírkó. Pak se jim v žaludcích usídlil pocit viny, tíživý jako kovadlina.

Hud se rád považoval za dobrého člověka. Ale... vyspat se s bráchovou holkou, to přece správný chlap nedělá.

Určitě ne víckrát než jednou.

Ale stalo se to, tu noc a pak hned tu další. Pak si zajeli na večeri do restaurace ve městě o kus dál po pobřeží. A pak spolu několikrát mluvili o tom, jak přesně by se Ashley měla s Jayem rozejít.

A pak se s ním rozešla.

Před pěti měsíci se v jedenáct večer objevila u Hudova Airstreamu a řekla: „Rozešla jsem se s ním. A myslím, že bys měl vědět, že tě miluju.“

Zatáhl ji dovnitř, vzal její obličej do dlaní a řekl: „Taky tě miluju. Miluju tě už od... ani nevím. No, určitě už od doby, co jsem tě ještě milovat neměl.“

A teď prostě jen trpělivě čekali na nějaký dokonalý okamžik, kdy Jayovi řeknou tu polopravdu. Měla to být polopravda mezi *polovičnými* bratry, i když Jay s Hudem se tak nikdy nevnímali.

„Přijď na večírek,“ řekl jí Hud. „Chci to už říct všem.“

„Já nevím...“, pokrčila rameny Ashley, když si nasazovala bílé sluneční brýle a sahala po klíčkách. „Uvidíme.“

8:00

Nina surfovala, ale měla problém najít tu dlouhou, pomalou pravotočivou vlnu, kterou hledala.

Nepřišla sem tvrdě trénovat. Na to dneska ráno stejně nebyly ty správné vlny. Chtěla si jen s grácií zajezdit na dlouhém prkně, dotančit dopředu na čumák a držet rovnováhu, než ji z něj vlna srazí do vody.

Na pláži panoval klid, což bylo něco, čím se tahle malá, těžko přístupná zátoka, ze třech stran chráněná patnáctimetrovými útesy, mohla chlubit. Technicky se sice jednalo o veřejnou pláž, ale dostat se sem mohli jen lidé se soukromým přístupem po schodech nebo ti, kteří byli ochotní jít pěšky po rozeklaném pobřeží a riskovat, že jim pak cestu zpět odřízne příliv.

Toho rána sdílela Nina zátoku se dvěma mladými dívkami v neonových plavkách, jež se opalovaly a četly si Jackie Collinsovou a Stephena Kinga.

Ve vodě byla jediná, nespěchala tedy a držela se na prkně až za vrcholek vlny. Jak se tam tak vznášela, vítr ji chladil na mokré kůži a sluníčko ji páliło na obnažených ramenou. Když potom přitisknutá k surfu volně klátila nohama ve vodě, prostoupil ji klid a mír, pro které si sem přijela.

Ještě před hodinou se toho večírku děsila, pohrávala si dokonce s představou, že ho zruší. To by ale Jayovi, Hudovi a Kit nemohla udělat. Každý rok se na tuhle párty těšili a mluvili o ní pak celé měsíce.

Tahle tradice začala před spoustou let jako slezina kolem soudku piva, parta surfařů a skejtáků se vždycky poslední srpnovou sobotu scházela u Rivových doma. Jenže od té doby se Nina proslavila

a provdala za Brandona, čímž na sebe upoutala mnohem víc pozornosti.

S každým dalším rokem se zdálo, že večírek přitahuje víc a víc celebrit, herců, hvězdíček, modelek, režisérů. Chodilo tam dokonce i několik známých sportovců, olympioniků. Nějakým způsobem se z kamarádkského mejdanu stala *ta* párty, na které nesmíte chybět, i kdyby jen proto, abyste mohli vyprávět, u čeho jste byli.

Třeba u toho, když se spolu Warren Rhodes a Lisa Crowneová v roce 1979 ocitli nací v bazénu, nebo když se supermodelky Alma Amadorová a Georgina Corbynová v jednaosmdesátém líbaly před zraky svých manželů. U toho, když se minulý rok poprvé potkali Bridger Miller a Tuesday Hendricksová a dali si spolu za domem jointa. O dva týdny později se zasnoubili, ale Tuesday mu pak v květnu utekla od oltáře. V *Now This* vyšel článek pod titulkem: NEŠŤASTNÉ ÚTERÝ BRIDGERA MILLERA.

Historiky o tom, co všechno se odehrálo na večírku u Rivových, nebraly konce a Nina si kolikrát ani nebyla jistá, jestli je to všechno pravda.

Louie Davies prý Alexandru Covingtonovou objevil, když plavala u Niny v bazénu nahoře bez. Obsadil ji do role prostitutky ve filmu *Deziluze v sametu* a teď, o dva roky později, měla Oscara.

Doug Tucker, nový šéf filmových ateliérů Sunset Studios, se podle všeho na večírku v roce 1980 ožral natolik, že každému vykládal, že má důkaz, že Celia St. Jamesová je lesba.

Opravdu zpíval minulý rok u Niny v kuchyni její soused Rob Lowe píseň „Jack & Diane“ s jejím druhým sousedem Emiliem Estevezem? Lidé to tvrdili, ale Nina se pravdu nikdy nedozvěděla.

Nikdy totiž nepochytila všechno, co se v jejím vlastním domě dělo, ani se neviděla s každým, kdo se tam ukázal, protože se hlavně starala, aby si to její bratři a sestra pěkně užili. A to se vždycky stalo.

Minulý rok si Jay s Hudem zahulili se všemi členy skupiny Breeze. Kit strávila celou noc tím, že si u Niny v ložnici povídala s Violet Northovou, týden předtím, než Violetino první album vystoupalo

na vrchol žebříčku. Od té doby dostali Jay s Hudem lístky na koncerty Breeze, kdykoli chtěli. A Kit celé týdny neustále mlela o tom, jak je Violet úžasná.

Nina věděla, že ten večírek nemůže jen tak zrušit. Rivovi, čtveřice sourozenců bez rodičů, nebyli jako většina rodin, ale měli svoje tradice. A stejně tak dost dobře nešlo zrušit párty, na kterou se nikdy neposílaly pozvánky. Lidé přijdou, ať už o ně bude stát, nebo ne.

Od blízké kamarádky Tarine, kterou potkala na focení pro *Sports Illustrated*, slyšela, že se chystá přijít dokonce i Vaughn Donovan. Nina musela uznat, že Vaughn je asi tím nejpřitažlivějším chlápkem, jakého kdy na obrazovce viděla. Ten jeho úsměv, když si ve filmu *Nespoutaná noc* na parkovišti u obchodáku sundal brýle, ji pořád dostával do kolen.

Zatímco sledovala vlny příboje, které se k ní valily od západu, řekla si, že ten večírek není prokletí, ale požehnání, že je to přesně to, co teď potřebuje. Zaslouží si trochu zábavy a uvolnění. Mohla by si s Tarine dát láhev vína. Mohla by si zaflirtovat, mohla by si zatančit.

Sledovala, jak se za ní tříští první ze série vln. Stáčela se pomalu, stále stejnou rychlostí, nádherně napravo, přesně jak Nina doufala. Když tedy přicházela další, pádlovala s ní, zachytila pod sebou proud a vyskočila na prkno.

Pohybovala se s vodou a myslela jen na to, jak balancovat, jak dávat a brát v dokonalém poměru. Nemyslela na budoucnost ani na minulost, jen na přítomnost. *Jak můžu stát, jak se dokážu udržet, jak to vyrovnám? Lépe? Déle? S větší lehkostí?*

Vlna nabírala rychlost a Nina se přikrčila o kousek níž. Vzápětí vlna zpomalila a ona se na surfu několikrát zhoupala v kolenou. Našla těžiště, lehce dotančila až k čumáku prkna. Pohybovala se s jemností, která jí nijak neubírala na rychlosti. Vznášela se tam, na přídi prkna, s rukama od těla, aby udržela rovnováhu.

I v těch nejhorších dobách to byl přesně půvab tohoto pohybu a krásný pocit z něj, co ji vždycky zachránilo.

1956

Historie našich rodin jsou prostě příběhy. Jsou to mýty, jež vytváříme o lidech, kteří tu byli před námi, abychom tak dali smysl nám samotným.

Příběh June a Micka Rivových připadal jejich nejstarší dceři Nině jako tragédie, jejich prvorozenému synu Jayovi jako komedie plná omylů. Pro jejich druhého syna Huda to byl příběh o zásahu osudu a pro jejich nejmladší dítě Kit jedna velká záhada. Pro Micka samotného to byla jen jedna kapitola v knize jeho pamětí.

Ale pro June to byl a navždy zůstane příběh lásky.

Mick Riva se s June Costasovou poprvé setkal na březích Malibu, když jí bylo pouhých sedmnáct. Psal se rok 1956, pár let předtím, než se na scéně nejprve objevila skupina Beach Boys a o pouhých pár měsíců později začal komediální seriál *Gidget* houfně lákat pubertáky do místních vln.

Tenkrát bylo Malibu rybářskou vesnicí s jediným semaforem. Poklidná část pobřeží, odkud jste se do vnitrozemí dostali jen pomalu po klikatých, úzkých silnicích v kopcích. Ale vesnice pozvolna dospívala a rostla, surfaři si tady otevírali první krámky s kraťasy a dlouhými prkny, do módy přicházely bikiny.

June byla dcerou Thea a Christiny, středostavovského páru, který žil na ranči v jednom z mnoha místních kaňonů, v domku o dvou ložnicích. Patřila jim restaurace jménem Dary Pacifiku, jež se sotva držela nad vodou a hned u dálnice nabízela krabí rolky a smažené mušle. Jasně červený vývěsní štít s ozdobně napsaným názvem

podniku visel ve vzduchu a lákal projíždějící, aby jen na okamžik odhlédli od vody, šli si sníst něco smaženého a dát si k tomu vychlazenou kolu s ledem.

Theo stál za fritákem, Christina za pokladnou a June měla po večerech a o víkendech za úkol otírat stoly a zametat podlahu.

Podnik rodičů pro June nepředstavoval jen povinnost, ale i dědictví. Jednou, až Junina matka opustí místo za pokladnou, měla tento prostor vyplnit svým mladším tělem. Jenomže sedmnáctiletá June se cítila být povolána k něčemu většímu.

Když už k nim výjimečně zavítala nějaká ta hvězdička nebo režisér, June se celá rozzářila. Poznala je ve vteřině, hned jak vkročili do dveří, protože plátky s drby ze života slavných četla jako bibli a každý týden kladla tátovi na srdce, aby jí koupil výtisk časopisu *Sub Rosa* nebo *Utajeně*. Když June vydrhla stoly od kečupu, představovala si, jak jde do kina Pantages na filmovou premiéru. Když zametla sůl a písek z podlahy, říkala si, jaký to asi musí být pocit, bydlet v hotelu Beverly Hilton a nakupovat u Robinsona. Svět hvězd jí učaroval. Byl sice vzdálený jen pár mil, ona ale neměla možnost, jak se ho dotknout, protože tady musela servírovat hranolky turistům.

Radost ze života si kradla po troškách mezi šichtami. Večer vyklouzla z domu, přispala si, kdykoli to jen šlo. A když byli její rodiče v práci a ještě ji nepotřebovali, June přešla dálnici, aby na širokém pruhu písku naproti jejich restauraci odpočívala na dece. S sebou si brávala knihu a na sebe ty nejlepší plavky. Smažila to svoje bledé tělo na slunci, na nose sluneční brýle, oči upřené na vodu. Dělavala to tak každou sobotu a neděli až do půl jedenácté, kdy ji realita zase stáhla do rodinného podniku.

To sobotní dopoledne v létě šestapadesátého roku stála June u vody, prsty na nohou zabořené v mokrému písku, a čekala, až jí moře nebude připadat tak studené, aby do něj pomalu vešla celá. Na vlnách se pohupovali surfaři, dole u pobřeží loďky rybářů a pubertáci jako ona si vytáhli deky a natírali si paže krémem.

To dopoledne měla chuť být odvážná, a tak si na sebe vzala modré, jemně kostičkované bikiny bez ramínek. Její rodiče by ani nenapadlo, že něco takového vůbec existuje. Před časem jela s kamarádkami do Santa Monicy a viděla je v butiku pověšené na ramínku. Koupila si je za peníze ušetřené z dýšek, poslední tři dolary si půjčila od kamarádky Marcie.

Věděla, že kdyby je viděla její matka, donutila by ji plavky vrátit, nebo ještě hůř, vyhodit. Ale June se chtěla líbit. Chtěla vyslat signál a zjistit, jestli ho někdo zachytí.

June měla tmavě hnědé vlasy střižené do mikáda, nos jako knoflíček a drzá, vykrojená ústa. Měla taky velké, světle hnědé oči, v nichž se skrývala lehkomyslnost, která často doprovází naději. Ty bikiny byly jako příslib.

Toho sobotního dopoledne na pláži v nich měla pocit, že je skoro nahá. Občas se cítila provinile, jak moc se jí její tělo líbí. Líbilo se jí, jak nadra vyplňují vršek bikin, jak se odhalené břicho pohybuje v rytmu nádechů a výdechů, jako příliv s odlivem. Jak tam tak stála, napůl obnažená, měla pocit, že je naživu. Sehnula se a rukama projela studenou vodou, která jí sahala ke kotníkům.

Triadvacetiletý a v té době ještě neznámý Michael Riva zrovna plaval v příboji. Byl tam se třemi kamarády, které potkal po klubech v Hollywoodu. V L. A. byl už dva roky, rodný Bronx nechal za sebou a utekl na západní pobřeží ve snaze najít slávu.

Zatímco cestou z vody hledal rovnováhu, jeho pohled padl na dívku, která stála na břehu, úplně sama. Líbilo se mu, jakou má postavu. Líbilo se mu, jak tam přešlapuje na kraji vody, nesměle a bez společnosti. Usmál se na ni.

June se na něj taky usmála. A tak Mick nechal kámoše kámošema a vyrazil k ní. Když konečně překonal vzdálenost mezi nimi, ledově studená kapka z jeho ruky spadla na tu její. Jeho pozornost jí lichotila, ještě než ji vůbec stačil pozdravit.

Mick byl na první pohled atraktivní, s vlasy ulíznutými mořskou vodou dozadu, opálenými, širokými rameny, která se mu na slunci

třpytila, a bílými, těsně obepnutými plaveckými kraťasy. June se líbily jeho rty – spodní ret naběhlý, takže vypadal otekle, ale vrchní ret užší a uprostřed perfektně vykrojený do srdíčka.

Podal jí ruku. „Jsem Mick.“

„Ahoj,“ řekla a ruku mu stiskla. Slunce na ně pražilo a June si musela levou rukou zastínit oči. „Já jsem June.“

„June,“ zopakoval Mick a podržel její ruku až příliš dlouho. Nezačal ji hned krmit lichteráky, jaké je to překrásné jméno, to samé vyjádřil klidnou radostí, s jakou ho vyslovil nahlas. „Jsi nejhezčí holka na téhle pláži.“

„No, to tedy nevím,“ podívala se stranou a zasmála se. Cítila, že se začíná červenat, a doufala, že si toho nevšimne.

„Je mi líto, ale je to fakt, June,“ řekl Mick, když znovu zachytil její pohled, a pustil jí ruku. Pomalu se naklonil dopředu a políbil ji na tvář. „Mohl bych tě někdy pozvat na večeři?“

June pocítila záchvěv prudké radosti, která jí vystřelila od srdce k nohám.

„To by bylo fajn,“ řekla a velmi se snažila, aby to vyznělo nenuceně. S muži sice moc zkušeností neměla – kromě několika obvyklých rande na školních tancovačkách –, ale věděla moc dobře, že takovou radost si má nechat pro sebe.

„Tak dobrá,“ kývl na ni. „Půjdeme na rande.“

Když odcházel, June si byla jistá, že ten kluk nemá ani ponětí, že se jí z toho nadšením točí hlava.

Příští sobotu ve tři čtvrtě na šest otřela poslední stůl u nich v restauraci a tiše si stáhla červenou zástěru. V zašlé, spoře osvětlené koupelně se převlékla a s plachým úsměvem zamávala rodičům na rozloučenou. Řekla jim, že jde ven s kamarádkou.

Stála na parkovišti v oblíbených áčkových šatech a kardiganu na zapínání a ještě jednou si v kapesním zrcátku zkontrolovala, jak vypadá, a uhladila si vlasy.

A najednou tam byl, přesně v šest, Mick Riva ve stříbrném Buicku Skylark, v obleku v barvě námořnické modři s bílou košilí

a úzkou, černou kravatou, což se hodně podobalo vzhledu, který pro něj už za pár krátkých let bude typický.

„Ahoj,“ pozdravil, když vystoupil z auta a otevřel jí dveře.

„Ahoj,“ řekla June při nastupování. „Jsi opravdový džentlmen.“

Mick zdvihl jeden koutek v polovičním úsměvu. „Většinou ano.“ June si zakázala omdlávat.

„Kam vyrážíme?“ zeptala se, zatímco Mick vyjížděl z parkoviště a zamířil na jih.

„Jen se neboj,“ usmál se na ni. „Bude se ti tam líbit.“

June se opřela v sedadle a kabelku si položila do klína. Podívala se z okna ven, na moře za soumraku. Ve chvílích jako tato bylo snadné ocenit nádheru jejího rodného města.

Mick vjel na parkoviště u restaurace Lachtan, postavené na kamenitém pobřeží, jejíž vývěsní štít ve tvaru přerostlého mečouna hlásal, že je SVĚTOZNÁMÁ.

June povytáhla obočí. Párkrát tu už byla s rodiči, ovšem jen při zvláštních příležitostech. U nich doma platila ohledně takových restaurací pravidla tesaná do kamene: k pití pouze vodu, jeden předkrm, rozdělit se o hlavní chod, žádný zákusek.

Mick jí otevřel dveře a podal jí ruku. Vystoupila z auta.

„Neuvěřitelně ti to sluší.“

Pokusila se nezačervenat se. „I tobě to moc sluší,“ řekla.

„Mnohokrát díky,“ naznačil úklonu, uhladil si kravatu a zavřel za ní dveře od auta. Brzy pocítila na kříži teplo jeho ruky, která ji vedla ke vstupním dveřím. Ihned se jeho doteku podvolila. To, že nad ní někdo převzal kontrolu, jí přineslo úlevu – jako by ji pořadatel plesu debutantek konečně uváděl do její vysněné budoucnosti.

Když vešli, oba je zavedli ke stolu u okna s úchvatným výhledem na Pacifik.

„Tohle je nádhera,“ vydechla June. „Díky, že jsi mě vzal právě sem.“

Sledovala, jak se Mickovy rysy uvolnily a tvář se mu projasnila úsměvem. „Skvělé,“ řekl. „Hádal jsem, že by sis dala plody moře,

ale jistý jsem si nebyl, protože to vypadá, že tvé rodině patří Dary Pacifiku, je to tak?“

„Ano,“ přikývla June. „Patří to našim. Pracují tam a já jim pomáhám.“

„Takže kraba už nemůžeš ani vidět?“ zeptal se Mick.

June zavrtěla hlavou. „To ani ne. Jasně, krabí rolky mi lezou krkem. Nevzpamatovala bych se z toho, i kdybych už v životě žádnou neviděla. Ale celého kraba vlastně nemíváme nikdy. A rozhodně ani steaky nebo něco podobného. Všechno jsou to hamburgery a hranolky a mušle a tak. Všechno se smaží. Otec se ještě nesetkal s ničím, co by nedokázal usmažit.“

Mick se zasmál, což ani trochu nečekala. Vzhledla k němu a usmála se.

„Až půjdou do důchodu, mám to po nich převzít.“ Rodiče se nedávno vyjádřili v tom smyslu, že by si June měla vzít někoho, „kdo by byl do kšeftu“. Ta představa ji vůbec nelákala.

„A chápu to správně, že z toho nejsi nadšená?“ zeptal se Mick.

Zavrtěla hlavou. „A ty bys byl?“ Možná ano. Provdát se za muže, který by chtěl restauraci převzít, by třeba nemuselo být až tak špatné.

Mick se jí dlouze zahleděl do očí. „Ne,“ řekl. „Nebyl bych z toho nadšený.“

June sklopila zrak ke skleničce s vodou a usrkla si. „Překvapilo by mě, kdyby jo.“

„Mám v plánu něco většího,“ navázal Mick.

Vzhledla. „Ano?“

Usmál se a odložil jídelní lístek. Přesedl si na bližší židli a naklonil se k ní, aby se s ní podělil o tajemství, obchodní plán, zaklínadlo. „Jsem zpěvák,“ řekl.

„Zpěvák?“ zvýšila hlas. „Jaký zpěvák?“

„Skvělý.“

Zasmála se. „No tak to si tě někdy ráda poslechnu.“

„Už si v Hollywoodu trochu prošlapávám cestičku, dělám turné po pár klubech, potkávám se s těmi správnými lidmi. Ještě si moc nevydělám. Teda upřímně, sotva si vůbec něco vydělám. Abych poplatil účty, přes den makám jako malíř pokojů. Ale někam se posouvám. Můj kámoš Frankie zná jednoho týpka v oddělení náboru talentů nahrávací společnosti Runner Records. Třeba na něj udělám dojem a dostanu smlouvu na svoje první album.“

Slova jako Hollywood a turné a smlouva s nahrávací společností zvedla June puls. Usmála se a nespouštěla z něj oči.

Číšník přišel, aby si mohli objednat, než ale June stačila promluvit, Mick to vzal do vlastních rukou. „Oba si dáme kraba se steakem.“

June jen překvapeně zaklapla jídelní lístek. Podala ho zpátky číšníkovi.

„Takže pak budu moct vyprávět, že jsem tě tenkrát znala?“ zeptala se.

Zasmál se. „Myslíš, že to dokážu? Že tu smlouvu dostanu? A budu si přiřítukávat se všemi těmi hvězdami? Jezdit na turné po celé Americe a vyprodávat sály? Že o mně budou psát v novinách?“

„To se ptáš mě?“ řekla a uhlazovala si ubrousek na klíně. „Já nejsem z branže. Můj názor nikoho nezajímá.“

„Mě zajímá,“ odvětil Mick. „Zajímá mě, co si myslíš.“

Podívala se na něj, zdálo se, že mluví upřímně. „Ano,“ přikývla. „Ano, myslím si, že to dokážeš.“

S úsměvem vypil led ze dna skleničky.

„Kdo ví? Ode dneška za rok ze mě možná bude mezinárodní senzace a ty budeš tou vyvolenou, kterou vedu za ruku.“

Věděla, že jsou to jen řečičky, ale musela uznat, že to na ni docela zabírá.

Když se později vlny začaly třístit přímo pod jejich oknem, položil jí otázku, kterou jí ještě nikdo nedal. „Fajn, takže restauraci převzít nechceš. Ale co vlastně doopravdy chceš?“

„Jak to myslíš?“ zeptala se.

„Myslím, když zavřeš oči...“

June je zavřela, pomalu, ale nakonec úplně, ráda, že může poslechnout.

„... a představíš si, že jsi v budoucnu šťastná, co vidíš?“

Možná trochu šmrncu, trochu cestování, pomyslela si June. Chtěla být takovou tou ženou, která na pochvalu kožichu reaguje slovy: „Ach, tohle? To jsem si přivezla z Monte Carla.“ Ale tohle všechno byly jen divoké představy, fantazie, dobré leda tak k dennímu snění. Měla však i opravdovou odpověď, viděla ji v živých barvách, tak skutečnou, že se jí skoro mohla dotknout.

Otevřela oči. „Rodinu,“ řekla. „Dvě děti. Chlapce a dívku. Dobrého manžela, který si se mnou rád zatančí v obýváku a pamatuje si, kdy máme výročí. A nikdy se nehádáme. A máme pěkný dům, ne v kopcích nebo ve městě, ale na vodě. Přímo na pláži. Se dvěma umyvadly v koupelně.“

Mick se na ni usmál.

Toužil po kariéře, chtěl zcestovat svět – ale také si vždycky představoval, že má rodinu, která na něj čeká. Chtěl ženu a děti, prostorný dům, aby o sebe nemuseli zakopávat, oázu klidu a míru i ve chvílích, kdy v něm nepanuje ticho. Nebyl si jistý, jestli takový život vůbec může mít. Nebyl si jistý, jak přesně by to mělo vypadat. Ale chtěl ho. Toužil po něm stejně jako ona. „Tak dvě umyvadla, jo?“

June přikývla. „Ta představa se mi vždycky líbila. Rodiče jedné kamarádky je měli doma, na ranči u kaňonu Trancas, kousek za trhem,“ řekla. „Hrávaly jsme si a strojily se u nich v ložnici. Všimla jsem si, že v hlavní koupelně mají dvě umyvadla. A prostě jsem si pomyslela: Až budu velká, chci je mít taky, abychom se s manželem nemuseli střídat při čištění zubů.“

„To se mi moc líbí,“ pokýval hlavou. „Ani já nepocházím ze světa, kde jsou běžná dvě umyvadla. Moje rodina si nemohla dovolit ani ty krabí rolny.“